

treball

N.º 5 i 6 - EDITAT PER LA DELEGACIÓ DEL C. C. DEL P. S. U. DE C. - Barcelona, Setembre del 1945

En aquest 11 de Setembre reafirmem els sentiments patriòtics com a catalans, disposant-nos a marxar endavant amb la ferma determinació d'abatre a Franco i al seu règim

Fa 231 anys que un català il·lustre, en Rafael de Casanova, passava a les pàgines glorioses de la nostra història. En una lluita desigual, Catalunya dirigida pel seu Conseller en Cap, rendia les armes a les forces invasores del poder oprobios de Felip V. No per això, els sentiments i els anhels de llibertat dels catalans quedaven abatuts. A l'escarni i a la represió desencadenada, a partir d'aquelles jornades de sang per les hosts filipesques del centralisme feudal y reaccionari, damunt Catalunya, vingué el període de la renaixença i del retrobament, en el que es palesà que un poble, malgrat les derrotes momentànies que se li puguin imposar, no s'el derrota i aniquila, si en ell queda en peu l'esperit de llibertat.

La història es repeteix i Franco intentà també amb la derrota momentània de la República, la destrucció i aniquilament de les essències que, com a poble, serven els catalans i Catalunya. Per aconseguir-ho imposà damunt la nostra terra la més gran de les opresions que ha sofert. L'assassinat i exterminació física de patriotes catalans, sense fer-ne distinció de classe, ideologia ni creença religiosa; la prohibició de la nostra llengua, institucions, dances, cultura i costums; la destrucció de les pedres i monuments més sagrats catalans, com el de Casanova; la reducció industrial i el trossejament de l'economia de Catalunya. etz., etz., han estat els instruments que han orientat la política dels borxins de Catalunya i de la resta dels pobles hispànics en el curs d'aquest negre període franquista, que encara patim.

Res, però, ha aconseguit Franco per sotmetre al nostre poble, com no sigui una llegió d'herois que s'aixequen com a senyeres per guiar-lo al combat. Catalunya, com ahir, com sempre, és Catalunya, furtiva de llibertat i progrés.

* * *

Hem arribat al punt culminant de la situació que, de la seva justa apreciació i organització combatent dels nostres esforços, ha de donar per resultat l'alliberació de Catalunya i d'Espanya del règim feixista de Franco i ha d'impossibilitar a aquest del recurs de noves maniobres per perllongar el seu domini.

En cada número de «treball» diem i repetim que és urgent i necessària la unitat i la lluita. Cap altra consideració ens ha fet perdre la justa i actualitzant valorització d'aquesta consigna. La mantenim amb persistència i treballem incansablement per fer-la realitat. D'això en depenen els plaços per assolir una sortida popular, democràtica, nacional i republicana a l'actual situació.

Malgrat el gran ambient unitari existent, no totes les forces concebeixen d'igual manera aquesta necessitat. A les maniobres provocadores dels trosquistes per impedir-la, s'hi ajusta la falta de comprensió de certs

partits i organitzacions antifeixistes, lo que és el motiu perquè a l'hora actual encara no estigui forjada la unitat àmplia i combatent.

Són encoratjadors els avenços aconseguits aquestes últimes setmanes per arribar a una entesa, entre els partits polítics de Catalunya. Esperem que així com en el pla general d'Espanya, malgrat les falles que s'observen en la formació del Govern Republicà organitzat a Mèxic, que aquest fet, com l'organització del Govern català, seran factors que contribuiran a liquidar la divisió. L'hora actual, però, reclama que no condicionem a la formació del Govern els treballs per arribar a la unitat, i que siguin abreujats els tràmits i les discussions.

Els últims aconteixements han colocat el problema d'Espanya en el pla d'una situació decisiva. Franco i Falange han passat ja al terreny dels últims reductes que els hi queden. Han obert de bat a bat les portes per on estan fluint les maniobres que permetin encobrir el seu règim, sota les cortines negres d'una transformació aparent, amb la restauració monàrquica. Franco necessita per perllongar llur existència, guanyar a forces, tan de l'interior com de l'exterior, que li manquen. Franco i la seva trepa s'esforcen per presentar-se com els «colomets» de la pau, quan són els corbs ventregats de sang de patriotes, per tal de confondre a l'opinió per arreglar-se el carro victoriós de les NN.UU.

Des de fora, cada dia més el món reconeix les veritats que personifiquen a Franco i al seu règim com el residu malestruc que queda en peu del feixisme a Europa.

Arreu d'Espanya s'intensifica la lluita dels patriotes. En el curs d'aquests dos mesos últims, a les ciutats industrials i al camp de Catalunya s'han produït innumbrables accions i fets de lluita. En primera fila marxa la classe obrera catalana. Lluites reivindicatives, a fàbriques i empreses de Manresa, Súria, Mataró, Tortosa, Calella, Sabadell, Terrassa i Barcelona, además d'altres llocs, s'han desencadenat i que, en la seva progressió, la senyalen el començament d'un període combatent que ha de permetre, a més de millorar les condicions materials de vida dels treballadors de la ciutat i del camp, crear les condicions per l'aixecament general del poble que ha de foragitar a Franco i el seu règim.

Hem arribat a la cúspide d'una situació, de la que, si som capaços de posar en acció combatent el poder massiu del poble, no hi ha altra alternativa que la derrota de Franco i la victòria de la República.

Per això, en aquest 11 de setembre, cridem novament a tots els partits i organitzacions antifeixistes i a tots els patriotes, a unir-nos en una sola voluntat i una sola determinació: abatre a Franco i al seu règim.

ANIVERSARI DE Joan Comorera

A primers de setembre el nostre estimat Secretari General, company Joan Comorera, complí 50 anys. Amb aquest motiu volem destacar el paper d'algunes de les seves orientacions en els darrers importants esdeveniments de Catalunya.

Ja el 1934, Comorera, aleshores Conseller d'Economia, fou, junt amb el plorat President màrtir Lluís Companys i amb el malaguanyat Lluhí i Vallescà, fa uns mesos mort a Mèxic, l'artífex de la Llei de Contractes de Conreu. Per ella hagué de sofrir, junt amb el President i la resta dels Consellers, la condemna del reaccionari «Tribunal de Garanties Constitucionals», de la que foren alliberats per l'acció electoral unida del 16 de febrer del 1936.

Com a dirigent màxim i cap del PSU. de C., Comorera fou qui donà durant la nostra guerra antifeixista les consignes reconegudes com de màxima justesa. Recordem, tan sols, les de: necessitat de la formació de l'Exèrcit Popular, movilització de totes les energies de cara a la guerra, lluita contra incontrolats i aventurers que sabotejaven l'esforç bèl·lic, unitat sindical. etz. La fortalesa de Comorera encapçalant, irreducible, aquestes justes posicions polítiques l'hi valgué l'apreci i l'estima de la gran majoria dels catalans. No mancaren els insuls de la pitjor baixesa dels que veien en Comorera l'enemic número ú de llur posicions ambiciosos i antipopulars; però ell, en sortir més estimat, més volgut, per la classe obrera i pel poble.

Perduda temporalment la nostra guerra, Comorera ha seguit donant les orientacions que més i millor defensaven els interessos dels obrers, dels camperols, de tots els catalans. Ni un sol dia des de que sortí de la nostra terra ha deixat d'assenyalar i treballar incansablement per l'únic camí que ens portarà a l'alliberació: la lluita decidida, intransigent, ferma, contra el règim franquista, i la necessitat de la més àmplia i activa unitat de tots els patriotes antifeixistes, que encapçalí aquella lluita. Podem dir amb tota justesa que Joan Comorera és el campió de la unitat antifeixista catalana. Ningú com ell ha defensat, propugnat, impulsat, permanentment, la necessitat i la urgència de la unitat.

El PSU. de C. deu a Comorera
(Passa a la 2.ª pàg.)

LA CONFERENCIA SINDICAL INTERNACIONAL

Per JOSEP MOIX

Malgrat l'atràs amb que rebem aquest important article escrit pel nostre estimat company Josep Moix membre del Comitè Executiu del PSU de C.; Secretari General de la U.G.T. de Catalunya i destacada personalitat catalana, donem publicitat a un resum de les qüestions més importants que en ell s'hi exposen, per considerar-lo de màxim interès per la classe obrera i pel poble català. (Redacció de «treball»)

Amb l'assistència de 240 delegats representants de prop de 50 milions de treballadors organitzats de 45 països, s'ha celebrat la Conferència Sindical Obrera Internacional de Londres. La celebració d'aquesta assemblea Internacional dels Treballadors organitzats, ha assolit categoria de transcendental importància en la ja fecunda història del moviment obrer. En cap assemblea, d'aquest caràcter, els obrers no havien demostrat el grau de maduresa política i capacitat constructiva, com en la conferència que acaba de celebrar-se fa poc a Londres.

L'abast i repercussió interna-

cional dels acords és evident. Els resultats valuosos i constructius seran palpables ben aviat.

La resolució amb referència a Espanya, Argentina i Portugal adquireix per a nosaltres una especial significació.

«Aquets tres països, (digué el delegat soviètic Kuznetzov) tenen un govern feixista i el deure de les organitzacions sindicals dels països democràtics és el d'aïllar-los i donar ajut als seus pobles en la lluita per anihilar el feixisme». El company Amaro del Rosal, delegat de la Comissió Executiva de la UGT, en una magnífica intervenció, damanà a la conferència s'utilitzés la gran força de la classe obrera a fi i efecte d'acabar amb el terror franquista i amb la vergonyosa situació dels països democràtics que mantenen encara tractes amb el Govern de Franco; el reconeixement del darrer Govern legal de la República i ajut al poble espanyol en la seva lluita per restaurar el règim republicà.

La Conferència, fent-se ressó de la voluntat solidària dels treballadors organitzats, resolgué: «DEMANEM DELS GOVERNOS DELS NOSTRES PAISOS QUE TORNIN A EXAMINAR LES RELACIONS ECONOMIQUES I D'ALTRA MENA AMB L'ESpanya DE FRANCO, ARGENTINA I ALTRES PAISOS FEIXISTES QUE SOTA UNA PRETESA NEUTRALITAT DONEN AJUT I ASSISTENCIA ALS NOSTRES ENEMICS».

La ferma consciència unitària i la voluntat d'acció constructiva i renovadora de les grans masses treballadores organitzades, han estat fidelment interpretades i plasmades en la més important resolució de la gran Conferència: LA CREACIO D'UNA NOVA INTERNACIONAL SINDICAL. Una nova Organització sindical, d'abast mundial, sense exclusions de cap mena, lliure de vells prejudicis i amb noves formes democràtiques per tal de que sigui l'instrument apte per a la defensa dels legítims interessos de la classe obrera i garantia de la democràcia universal, l'estabilitat i la força de la qual ha de permetre assolir les aspiracions dels treballadors organitzats.

Per a establir les bases d'aquesta nova Internacional Sindical es constituí una Comissió integrada per 51 delegats, la

qual abans de l'acabament d'aquest any, haurà de convocar el congrés de constitució. La Conferència que havia estat convocada amb caràcter consultiu, es va transformar amb resolució. I entre els membres de la Comissió figura el company Amaro del Rosal com a vocal efectiu en representació de la UGT. d'Espanya. Pascual Tomás, hi és com a suplent. Aquesta va ésser la fórmula unitària trobada per la representació de la C. E. després del fracassat intent de deixar a Espanya sense representació, portat a terme per Wenceslao Carrillo, Araquistain i Trifón Gómez.

La Conferència ha tingut una característica remarcable; el triomf de la causa de la unitat obrera internacional. Llurs més destacats defensors han estat els delegats sindicals soviètics, del CIO. de Nord Amèrica, de la C.E.T.A.L. de la CGT de França i el delegat de la Comissió Executiva de la UGT. d'Espanya, company Amaro del Rosal.

Al fer un resum dels bons resultats assolits per la Conferència i el triomf de la voluntat unitària de les masses treballadores, crec que seria ben perjudicial per a la unitat l'oblidar que existeixen encara alguns elements anti-unitaris dintre del moviment sindical, els quals cal combatre infadigablement. Els dirigents de la Federació Americana del Treball de Nord Amèrica (AFL) que no ha assistit a la Conferència malgrat el gran nombre d'organitzacions locals i estatals que han condemnat aquesta actitud, i els intents de sabotjar-la per part de Trifón Gómez en les seves dues intervencions, ens proporcionen exemples ben evidents en el sentit de que dintre del moviment obrer existeixen encara «forces dissolvens» segons frase del company Lombardo, dirigent obrer d'Amèrica Llatina.

Quan es convoqui el Congrés per a constituir la nova Internacional Sindical, esperem que també hi sigui convocada la CNT. d'Espanya. La participació conjunta de la UGT. i de la CNT. a la Conferència de Constitució de la nova Internacional seria, no en tinc cap mena de dubte, una base sòlida per a construir democràticament i ben aviat, la unitat sindical de tot el moviment obrer de tots els pobles d'Espanya un una sola contral sindical.

ALIANÇA NACIONAL DE CATALUNYA

S'està reorganitzant, sobre la base dels partits i organitzacions que formen part oficialment del moviment d'AN, de C. el PSU. de C., la UGT, la Unió de Rabassaires i la Juventut Combatent, a més de la participació de destacades personalitats catalanes, el Consell Superior de dit moviment d'unitat catalana.

Desitgem als formants del Consell d'AN. de C. el màxim d'encert en el seu comés per tal d'incrementar a unitat i la lluita contra el règim de Franco.

A les Comarques del Baix Ebre i el Montsià ha quedat constituït el Comitè Comarcal que dirigeix en elles el moviment d'unitat que encapçala l'AN. de C.

Hem rebut l'orçàn de l'AN. de C. del Baix Ebre «Unitat», al qual «treball» adreça una calurosa salutació.

A Barcelona com en altres ciutats industrials de Catalunya s'està intensificant el treball d'AN. de C. tan en l'ordre propagandístic com organitzatiu. Hem rebut alguns del manifestos i octavilles que foren editades en les jornades del 18 i 19 de Juliol. Totes elles respiren un fort desitg d'arribar a la completa unitat i plantejen justes consignes de lluita. En moltes barriades, fàbriques i demés llocs de treball, s'han constituït Comitès de AN. de C.

COMPANY!

PATRIOTA!

ANTIFEIXISTA!

Quan hagi llegit «treball» no t'el guardis ni el destrueixis. Entregue'l tot seguit a un altre company, o amic antifeixista i recomana-li que faci el mateix que tu. Assegurar que «treball» sigui conegut per tots els patriotes, és una de les tasques, de primer ordre, per tot militant i simpatitzant del nostre Partit.

ANIVERSARI DE JOAN COMORERA

(Ve de la 1.ª pàg.)

rera la justesa de la línia política que li permet estar a l'avantguarda de les accions alliberadores, guanyant dia a dia, més i més estimació entre els catalans i incorporant-los a les tasques que foragitaràn Franco i Falange. La millor mostra d'apreci que podem donar al nostre Secretari General és intensificar els nostres esforços per aconseguir la movilització massiva de tots els obrers, de tot el poble contra el règim, que plasmin el descontent i la repulsa general amb actes i fets concrets de lluita; reforçar els rengles del Partit amb la incorporació de milers de nous militants, i estrenyent, entorn de la seva autoritzada figura, la unitat ferma i indestructible de tot el Partit.

Amb la nostra cordial salutació a Joan Comorera, amb motiu del seu aniversari, hi va la promesa de que no desfallorem un instant en l'aplicació de les tasques del Partit, hi va la seguretats de que ven prompte el podem tenir entre nosaltres, personalment, com avui hi tenim les seves preuades orientacions.

LA TERRIBLE REALITAT DE LA SITUACIO A CATALUNYA

Les grans calamitats que aclaparen de manera tan terrible al poble català sota el jou franquista, s'han aguditzat espantosament:

Les restriccions d'energia elèctrica, amb llurs conseqüències d'atur forçós, de no cobrament de jornals i de falta de producció; les males collites i la manca d'adobs, de llavors i màquines pel treball al camp; l'escurçament de les racions de pa i demés menjars; l'intensificació i ampliament del gran estraperlo oficial; l'augment dels preus dels queviures, vestits, transports, telèfons i de tot; l'elevació de contribucions, impostos i recàrrecs; l'exigència de «propines» per qualsevol afer administratiu de l'Estat; la gran quantitat d'amenaçes, represàlies, detencions i apallissaments que s'efectuen a Barcelona i arreu de Catalunya; els turments de les Comissaries i Jefatures de Policia; la continuïtat dels afusellaments al camp de la Bota i altres indrets...

Aquesta és la realitat i, no són vàlides les excuses que el govern franquista dona per la situació. Els efectes de la manca de pluja, de la sequetat als camps, sempre han estat previstos pels governs que s'han preocupat de les necessitats del país. Si no estigués el règim de Franco al poder, conegut i catalogat arreu de l'estranger, com el que és, com a feixista, rebriem de les nacions democràtiques el carbó necessari per fer funcionar totes les centrals tèrmiques que són les que deuen reemplaçar les hi-

dràuliques en temps de dificultats com l'actual. Si Franco en lloc d'ajudar a Hitler i armar a la División Azul, i en lloc de dedicar la part principal dels presupostos des de fa sis anys, al Ministeri de la Guerra, hagués esmerçat els cabals de la nació en regadius reals, i no en projectes per mantenir la trepa de paràsits «projectistes» i «tècnics» de Falange, avui podria fer-se front, en bona part, a la sequetat. Si Franco fés veritablement la política de cara al poble que, demagògicament i falsament diu fer, el govern donaria als camperols i treballadors del camp els crèdits i les ajudes necessàries.

Però, res del que convingui a les masses treballadores és ni serà realitat mai sota el règim franquista, per moltes formes que agafi a l'intentar disfressar-se de monàrquic o del que sigui.

Les restriccions d'electricitat cauen damunt els obrers com una llosa de plom. Ells no tenen reserves monetàries per fer front a les necessitats d'una temporada dolenta. El terrible problema de la subsistència diària és un turment per les dones que deuen posar el plat a la taula. Si abans, amb 80 o 90 ptes. de setmanada, els que les cobraven, ja amb prou feines podia viure, quina és la perspectiva d'avui amb dos, tres o més jornals menys?

Les males o migrades collites, pesen primerament damunt els camperols, ja perjudicats amb les arbitràries parts que han d'entregar als propietaris; però els seus efectes no triguen a fer-se sentir sobre tot el poble al apujar-se els preus, per la desastrosa política agrària i econòmica del règim.

Fins quan aguantarem aquesta miserable situació?

Cal liquidar l'actual estat de coses. No deuen esperar-se hores o dies determinats per realitzar les accions de protesta contra la present situació. No es problema d'imaginació futura, sinó d'intensificació immediata dels actes de lluita. No es hora de prometre consignes i avisos especials per un moment determinat. La resistència pendrà caràcter d'envergadura i d'amplitut nacionals en la mesura en que s'intensifiquin les activitats locals, comarcals; de fàbrica, de taller, de barri. No creiem, ni esperem, que es coordinin les accions de tot Barcelona quan toquin a sometent; siguem realistes: això vindrà com a resultat de les lluites parcials que hi hagin hagut a cada lloc de treball, a cada districte. UNITAT i LLUITA: Heus ací la única consigna necessària, des d'avui per tal de millorar la situació catastròfica de misèria i per alliberar Catalunya dels seus opressors.

EL FRANQUISME MANIOBRA PER SALVAR-SE

Fa poc, Artajo, el «nostre» ministre d'Assumptes Exteriors ha fet públiques unes declaracions força significatives. Recentment, l'arquebisbe Pla i Danie' n'ha fet unes altres també molt il·lustratives. Tractarem de resumir la nostra opinió en breus paraules, posant de relleu, que únicament hem llegit els textos publicats per la premsa franquista i no els textos més «conciliadors i democràtics» entregats als corresponents estrangers, doncs, com és sabut, això constitueix una de les principals maniobres franquistes a càrrec dels fidels censors falangistes.

El cinisme més vergonçant, la tergiversació més absurda dels fets, la mentida, la calúnia històrica totes les eines «catòliques» de les que Goebels en fou mestre, personifiquen les manifestacions d'Artajo i de Pla i Daniel. Els que es sublevaren contra els poders legals i democràticament instituits, els que estan fora de la llei, els que provocaren la guerra i obriren les portes als invasors, els que realitzaren les matances, els robatoris, els que provocaren la ruïna, la fam i la misèria, els que practiquen el terror i fomenten la guerra civil, ara resulta, per obra i gràcia de la «llògica» d'aquests franquistes empèdernits, que som nosaltres i no ells, exclusivament ells, els traïdors a Espanya i a la República, els assassins i carcellers dels patriotes espanyols. Parlèn, també, de la voluntat majoritària dels pobles hispà-

tics, de la «neutralitat» franquista, dels seus sentiments «democràtics» i «patriòtics» de la «caritat cristiana», etc., negant les seves afinitats i dependència dels nazi-feixistes.

Reconeixen la forta acció dels patriotes catalans i espanyols a l'exterior. Callen, significativament, el que passa aquí a dintre. Els hi produeix pànic solament pensar-ho! Diuen que són «alguns sectors» i no actituds majoritàries i oficials, els pobles de les Nacions Unides que manifesten llur solidaritat amb nosaltres.

La situació internacional del franquisme es ben clara, malgrat els «èxits» de que parla Artajo. *La U.R.S.S., Mèxic, Xina, Austràlia, Nova Zelanda, Guatemala, Panamà, Iugoslàvia, Txecoslovàquia, Abisinia, Polònia, Romania, Bulgària, Hongria, Albania, Àustria, entre altres, no tenen relacions amb l'Espanya de Franco. Mèxic, Guatemala i El Panamà, han reconegut ja al nou Govern republicà. Per altra part, les Cambres de Diputats de França, Cuba, Costa Rica, Equador, Perú, Colòmbia, Uruguai, han aprovat oficialment la ruptura amb el govern franquista. S'espera d'un moment a l'altre que el Govern Giral sigui reconegut per una majoria de països. Les declaracions darreres de Bevin, Truman i De Gaulle són ben oficials també. Quan dos o tres emboscats feixistes defensen a l'exterior a Franco i al seu règim, la premsa falangista escandalitza, tractant d'amagar la veritat crua de l'odi que a l'exterior predomina contra els nostres*

sanguinaris hotxins. En conseqüència, Franco i els seus, poden estar tot l'optimistes que vulguin, en aquest cas s'enganyen ells mateixos, però no a nosaltres.

El franquista Pla i Daniel ens parla de que cal diferenciar l'actitud de l'Església amb el règim falangista, preten justificar, ni més ni menys, la conducta oficial de l'Església espanyola. Després d'això, realitza una defensa descarada de Franco i les seves lleis, beneïeix una vegada més als assessins falangistes. Els veritables catòlics no estan amb Franco. Els veritables catòlics estan amb els patriotes, per posar fi a tanta ignomínia. Aquests, s'aixecaran airats contra aquest nou recolzament a Franco realitzat pel feixista Pla i Daniel. És un esforç més per enganyar als catòlics d'aquí i de l'exterior, un intent més per tractar de salvar el franquisme.

Tots aquets equilibris, contradiccions i esforços no assoli-

rant els propòsits que persegueixen: evitar la justícia patriòtica, acabar d'enriquir-se amb la ruïna d'Espanya, provocar noves matances, com aquell que aquí no ha passat res. El que han fet Franco i la seva camarilla, inclosos Artajo i Pla i Daniel, no són coses «purament passatgeres i transitòries». Ni monarquia, ni regència, ni directori militar, ni res de les «flexibilitats» ni de les «evolucions» que insinuen clarament aquests senyors.

L'anticomunisme i l'antisovietisme amb els quals camuflen la seva acció divisionista contra totes les Nacions Unides, el seu aparent i vexant servilisme a Anglaterra i els Estats Units, els intents per dividir-nos a nosaltres tots els patriotes, exactament que l'anticomunisme i l'antisovietisme hitlerià, està condemnat al fracàs. Res podran les maniobres franquistes. L'hora de la victòria republicana i patriòtica s'apropa. Franco i la seva Falange seran derrocats irremissiblement.

Obrers i Pagesos! Endavant pel camí de les lluites

Els treballadors de la Maquinista donen exemple de lluita

El descontent antifeixista contra Franco i la seva Falange ha pres formes concretes i magnífiques de combat a la Maquinista de Sant Andreu.

La victòria definitiva de les Nacions Unides ha provocat gran ràbia als feixistes governants a Espanya, encara que tracten de disimular-ho amb cants clericals i anticomunistes. Davant això, els 1800 treballadors de l'esmentada empresa, tan dels tallers com de les oficines, exterioritzaren amb tota fermesa llur joia per aquella victòria no presentant-se a treballar a la tarda del dia 16 d'Agost, data de la rendició del Japó.

D'aquesta manera repetien una vegada més la repulsa popular a l'antidemocràtic règim franquista, a l'ensem que reforçaven la total solidaritat del pobles de Catalunya i d'Espanya amb els de les nacions antifeixistes.

Però cal destacar la forma tan fermament unificada amb que es portà a cap aquesta acció: els obrers, fortament units, un cop estudiades les possibilitats d'exterioritzar llur odi al règim, portaren a cap la seva acció. Aquesta unitat donà els seus resultats en la magnífica realització de la vaga d'una tarda que comentem.

La represió intentà pendre represàlies a l'endemà mateix. Polícies, delegats del Governador, jerarquies, àdhuc el brètol d'en Ribó Vaqué, tota la tribu de xulos i de pistolers feu cap a la Maquinista amenaçant, exigint llistes, etc., a fi de «donar exemple de severitat». Però, a la resistència dels obrers interrogats, s'ajuntà la mesurada actitud dels caps de l'empresa que tractaren d'obstaculitzar els desitjos represius falangistes.

Amb tot, uns dies després es reemprengué el combat al negar-se els obrers a anar a treballar de nit. L'aplicació del ridícul decret franquista sobre el subsidi als obrers afectats per l'atur a causa de les restriccions de fluid elèctric, es fa descarregant, sobre les espatlles dels obrers, tot el pes dels sofriments i misèries que la situació agreuge dia a dia.

Aquest non atropell, ha intensificat l'agitació entre els obrers de la Maquinista i els ha disposat a no deixar-lo passar sense que trobi la seva resposta.

Per aquest fet i per l'actitud exemplar portada a cap, fent-se solidaris de la victòria de les NN. UU. damunt el Japó, les autoritats franquistes han procedit a la detenció, arbitrària com totes, de companys metal·lúrgics de la Maquinista.

La classe obrera de Barcelona deu emprendre sense pèrdua de temps la defensa i solidaritat amb aquets companys detinguts, per mitjà de protestes col·lectives, vagues i lluites reivindicatives que obliguin, a més de per millorar llur situació, la llibertat dels detinguts. Deuen adreçar-se, per mitjà de lletres i comissions d'obrers, als Consultats de les NN. UU. per tal de que intervinguin prop de les autoritats franquistes.

Cal arrancar de les grapes falangistes els obrers detinguts de la Maquinista. Deu impedir-se siguin burlats, encara més, els drets de la classe obrera. Devem tots els obrers de la CNT, i de la UGT, marxar units per reivindicar les nostres millores.

Obrers de la Maquinista! No defalliu en la vostra conducta.

Obrers de Barcelona! Solidaritat amb els obrers metal·lúrgics de la Maquinista!

Quatre dies de vaga en la fàbrica Bertran i Serra de Manresa

La vaga ha estat motivada perquè la Direcció es negava a augmentar la paga als obrers que treballen a «preu fet» i en canvi es feien certes millores als salaris dels anomenats «setmanals».

Una comissió delegada pels treballadors ja havia tingut algunes entrevistes amb la Direcció i aquesta havia promès arranjar-ho, però, el que es feia era fer passar el temps amb noves raons. Conscients ja d'aquesta befa i per la despreocupació absoluta mantinguda (com ho ha fet sempre la C. N. S.) els obrers en un total de mil i sota el signe de la més ferma unitat combativa, es presentaven un divendres a la fàbrica, situant-se cadascú davant del teler, la màquina, etc., romanguent inactius i amb aquests instruments parats. Així passaren tot el dia i l'endemà dissabte també feren igual. Davant d'aquesta conducta (inesperada per la Direcció) hom feu la promesa solemne de que la cosa s'arranjaria desseguida. Creient que així seria, el dilluns els obrers s'incorporaren a la producció, però, arribà el dia de cobrament (que en aquella fàbrica és el dijous) i les quantitats no habien sofert cap modificació. L'endemà divendres s'empenia de nou la vaga de braços caiguts. Aleshores la Direcció adoptà un altre procediment més expeditiu, i reclamà l'assistència de la policia armada i guàrdia civil. El cap d'aquesta força, de comú acord amb les autoritats locals, començant per l'alcalde, s'adreça als obrers per tal de que es possin a treballar. Per això s'emprà molta saliva i, com que no feia cap efecte, també l'amenaça i la coacció, però, amb el mateix resultat. A través de la conversa els obrers demostraren la seva raó. Davant el fracàs la

Direcció s'adreça urgentment al «jerarca» Correa, el qual es traslladà tot seguit a Manresa.

El resultat de la intervenció de Correa ha estat un pou de promeses demagògiques i una lletania de la bondat del règim «nacional sindicalista» bó i recomanant que hi hagués confiança que tot s'arranjaria, que el que calia abans que tot, era que es reincorporessin al treball. A continuació procedia a la destitució fulminant de l'alcalde i al trasllat del cap de la força (capità de la guàrdia civil) acusats de no haver actuat més energicament des dels primers moments contra els obrers.

Els obrers han pogut constatar, palpablement que la intervenció de les autoritats falangistes no serveix per altre cosa que per fer discursos i per imposar la guàrdia civil a les seves justes demandes. Els obrers de la fàbrica Bertran i Serra de Manresa, deuen persistir pel camí iniciat, segur que en ell, estretament units, assoliran les seves millores per damunt els patrons afamadors, els seus lacais dels sindicats verticals i els jerarquies falangistes.

Els camperols s'aixequen contra els impostos i contribucions

En les Comarques del Baix Ebre i el Montsià s'han produït, aquestes últimes setmanes, violentes protestes dels camperols contra l'augment d'impostos i contribucions, en les que han abundat les pallisses als cobradors i agents falangistes.

Els del Montsià han acordat que si el règim intenta reprimir-los per obligar-los a pagar, faran abandó de les terres. Tan en aquesta comarca com al Baix Ebre existeix al camp una forta indignació, que d'organitzar-la i donar-li forma activa ha de satisfer els interessos dels pagesos.

En altres números de «treball» hem indicat que davant l'empitjorament de la situació al camp, els camperols no deuen confiar en les promeses oficials, sinó que, per fer front a ella, no tenen altre camí que unir-se entorn de la seva organització, la Unió de Rabassaires, i emprendre les accions de lluita.

A LES FABRIQUES TEXTILS «HILATURAS LABOR, S. A.» I «CASA BERTRAN» DE SURIA LES OBRERES EMPRENEN EL CAMÍ DE LLUITA

En motiu de les restriccions d'electricitat, els patrons d'aquestes dues fàbriques tèxtils intentaren imposar a les obreres la jornada de 9 hores durant els dies que s'els suministrava fluid elèctric, apojant-se amb una disposició de les autoritats franquistes.

Aquestes obreres plenament conscients dels seus drets, es negaren rodanament a tals propòsits i davant llur actitud d'anar a la vaga en

càs d'obligar-les a aquesta imposició, les empreses no tingueren altre remei que renunciar als seus explotadors propòsits.

Aquest èxit obtingut per la decisió i la unitat de les obreres tèxtils de Súria, ha repercutit en tota la classe obrera d'aquelles contrades i ha impregnat alè i confiança en les seves pròpies forces, que permet emprendre noves accions reivindicatives.

A les mines de Sùria ha mort un obrer per les males condicions de seguretat. Els obrers en massa protesten

Els accidents de treball són freqüents a les mines de Sùria, degut a la manca de medis de seguretat, els que l'Empresa explotadora té en complet abandó, obligant als miners a treballar sota unes condicions que reporten perills inminents. El mes passat, com a conseqüència d'un d'aquests accidents, perdè la vida un obrer. Aquest fet augmentà l'indignació dels miners i en defensa de llur vides, plenament compenetrats i units, organitzaren i portaren a cap una vigorosa protesta, declarant la vaga de braços caiguts, per tal d'obligar a l'Empresa a millorar les condicions del treball.

Aquesta valenta i resolca actitud, feu que l'Empresa, entre

altres mesures, procedís a l'acondicionament d'unes locomotores que desprenien uns gasos ofensius i perjudicials per la salut dels obrers.

Per damunt les prohibicions de l'Empresa, el dia de l'enterrament del miner mort en l'accident esmentat, tots els obrers, en senyal de protesta i d'afecte amb el company desaparegut, abandonaren el treball assistint en manifestació al sepeli.

Organitzats i units els obrers miners de Sùria estan en condicions d'imposar els seus drets i millorar llur situació material i de seguretat. Aquest és el camí a seguir, i per ell, vers la nostra alliberació de la misèria i l'opressió del règim franquista.

Als obrers tèxtils de Mataró, s'els intenta escatimar els seus drets

Els obrers de les fàbriques de gèneres de punt de Mataró, reclamaren la complimentació immediata de la disposició oficial sobre vacances. Però, com sigui que algun propietari falangista, entre els que si troben els Minguell, Marfà i Gassol, no hi estaven d'acord, reclamaren la presència del seu defensor Correa, avui Barba. Aquest, davant l'actitud resolta dels obrers, celebrà una reunió amb els patrons i els recomanà que complimentessin la disposició, car el no fer-ho així (digué) contribuirien indirectament a la campanya que els «rojos comunistas» venen desplegant per tor arreu. També declarà que el malestar entre les masses cada dia era més creixent i era qüestió d'apaivagar-ho com fos.

Els patrons vinga fer cabales i presentar números, volent fer veure que aquestes vacances els arruïnarien, fins que un patró que havia romangut callat esclamà: «M'en vaig de fàstic, al constatar com es planteja i s'argumenta aquesta cosa. Em fa l'efecte d'una reunió de pidolaires. Jo a casa meva faré el que em donarà la gana. Els obrers estan indignats i molt justa-

ment». I amb aquestes paraules els deixà plantats.

Sota cap consideració els obrers deuen tolerar els sigui robat allò que els perteneix. De la reclamació feta, deu passar-se, sense confiar amb l'intervenció dels advocats de les injustícies i de l'opressió, a exigir els seus drets. Per aixó és necessari actuar units, creant a les fàbriques els Comitès unificats de la CNT i de la UGT, que al front de llurs justes reivindicacions, organitzin i menin a cap l'acció que sigui convenient, arribant a la vaga, per obtenir, amb aquesta qüestió de les vacances com d'altres pel millorament de les condicions de treball i augments de salaris, el respecte i la consideració deguda.

ANTIFEIXISTA!
CONTRIBUEIX
ECONOMICAMENT
PRO-«TREBALL»

El fatidic Correa i el cap de la repressió Asensi, substituïts per Barba i Chinchilla

Franco i Falange venen determinant una sèrie de canvis en l'edifici i direcció complementària del règim feixista. Nous ministres, mandos militars, Governadors, caps de Falange, Secretaris, etc. reemplacen als ja massa coneguts i desprestigiats pels seus sentiments i actes nazi-feixistes. Això no implica, però, que, els nous entrants, siguin ni menys feixistes, ni menys lladres i ni menys terroristes.

Els aires de Pazo Meirás es veu que inspiren al titella i màxim botxi, Franco, per trobar nous col·laboradors. Aquests nous linxes que entren en escena, malgrat els esforços oficials per presentar-los amb una biografia el màxim lluida, ens són desconeguts per llurs condicions «cíviques i d'honradesa.»

En Barba i en Chinchilla, han arribat aquí Catalunya plens d'eufòria i àdhuc declaren esperen ésser simpàtics. Es veu que a la geografia que ensenya Falange, no s'hi explica la «topografia política» de Catalunya. Poden tenir la certesa que han estat rebuts amb el mateix despreci, fàstic i odi que hem acomiadat a Correa i Asensi. Aquests no podran escapar al càstig que s'han fet mereixedors per llurs crims i malifetes. Els continuadors de la seva obra, en Barba i en Chinchilla, trobaran, per començar, sota els seus peus una terra que crema i després, no en tinguin cap dubte, un tribunal que els jutjarà, d'acord amb llur conducta, junt amb els seus antecessors.

ELS PRESOS DE LA MODEL RESPONEN AL TERROR FRANQUISTA

Salvem als cinc patriotes en perill de mort! Solidaritat amb els presos!

La ràbia dels criminals governants per la intensificació de les activitats interiors i exteriors dels antifeixistes i pel progrés de les forces democràtiques arreu del món, la fan sentir d'una manera terrible damunt els presos.

Els insults, els càstigs i els maltractes s'han aguditzat i augmentat extraordinàriament. Es distingeixen, aplicant-los, els oficials botxins falangistes: Calderón, Gansecó i Manzanares, ajudats per un tal Perico Sàez i altres dos criminals, presos per vulgars assassins d'un patriota francès, però en tracte de favor per haver sigut de la tènica brigada del fill de Bravo Portillo.

El dia 12 d'Agost, un dels botxins oficials falangistes, conegut per «Bocazas», sense cap motiu ni justificació, imposà a 7 patriotes una pena tan arbitrària i injusta que provocà la reacció airada de la majoria dels presos polítics. El dia 14, gairabé tots aquests es negaren a sortir a comunicar amb les visites, com a protesta. El brètol i covard Director, protegit per una filera de vigilants armats, bufetejà groglerament, amb les seves pròpies mà i boca, a bon nombre dels reclusos, castigant a més de 100, a 30 dies de calabós, incomunicats fins de rebre cartes, tabac, paquets o ajuda de qualsevol mena; 30 dies enterrats a les cel·les subterrànies sense aire ni sol ni ventilació. Els presos han respost a aquest nou acte terrista amb noves protestes i es disposen a intensificar la lluita.

A la 4.ª galeria tenen els reclusos de 8 en 8 a les cel·les que són per 1, i tot per instint de crueltat, puix podrien col·locar-se millor. La manca de netedat i d'higiene, les xinxes, la calor, l'aglomeració, no els deixa dormir i els consumeix en mig d'enfermetats i d'infeccions.

Per si tot això no fos prou, els botxins judicials franquistes estan preparant secretament el consell sumaríssim de cinc antifeixistes quin únic delictes ha estat lluitar per la República i per la democràcia. Tracten de fer-ho d'amagat, àdhuc intenten traslladar-los i fins els neguen a llurs familiars, a fi d'impossibilitar l'acció d'advocats defensors i poguer satisfer llur avidesa de sang patriota. Aquests amenaçats amb la mort imminent s'anomenen; Francisco Serrat Pujolàs, Joan Fortuny Calzada, Josep Travé Riu, Eduardo Segrià Domènech i Joan Arévalo Gallardo.

Cal que impossibilitem que segueixi aquest ignominiós tracte als presos! Cal que evitem la consumació del crim que es prepara contra aquells cinc patriotes!

(Passa a la 6.ª pàg.)

LES ACTIVITATS ANTIFRANQUISTES COMMOGEREN BARCELONA ELS DIES 18 I 19 DE JULIOL

Arreu diaris, crides, volants, consignes, banderes, actes de protesta, de lluita, etc. Volem destacar l'èxit i la divulgació obtinguts pel número extraordinari de «TREBALL». També mereixen destacar-se la crida a les Forces Armades i d'Ordre Públic i els volants amb consignes concretes, llençats pel Comitè Local de l'Aliança Catalana. Així mateix, diferents organismes de districte, tan del PSU. com de l'A.C., multipliquen la propaganda i llurs medis de difusió. Esmentarem, solament, alguns casos dels molts que hem confirmat plenament, puix la llista de tots fora inacabable.

Acció obrera: Les obreres de la Fàbrica Mateu, tèxtil, del carrer Granada, de Gràcia, el 19 de juliol, en un moment donat i amb perfecta unanimitat, exigiren augment de sous. Donaren dos dies de plaç al director per sol·lucionar l'afer amb l'amo i han obtingut la victòria, puig els sous els han estat millorats en més d'un 15 %.

Difusió de la propaganda: Cal destacar, els companys que sortiren amb cotxe i que a les barbes dels agents policials llença-

ven els volants d'Aliança Catalana, a les sortides de cinemes, als cafès, etc., al crit de «Visca la República!»; volants que eren recollits i llegits per la gent amb gran fruïció. També els que feren penetrar la crida a les Forces Armades a les Comissaries de Policia de Sant Andreu, de la Barceloneta i demés districtes, principalment a la pròpia Jefatura Superior i, àdhuc, als calabossos d'ella; així com a les casernes de l'Avinguda Icària, del carrer Lepanto i d'artilleria de Sant Andreu.

Innombrables grups d'antifeixistes repartiren la propaganda per carrers, cases, llocs de treball, cafès, mercats, port, vaixells, etc.

Als districtes 1, 2, 4, 7, 9 i 10 la difusió prengué les formes més variades, des de caure automàticament dels terrats, fins a ésser tramesa per cartes. Als 3, 5, 6 i 8, s'intensificaren aquelles formes i s'ampliaren, enganxant i pintant consignes a parets, tranvies, pals, i col·locant volants als vehicles al sortir dels dipòsits.

La impresió, amb ciclostils, multicopistes, imprentetes, a màquina o a mà, de crides, vo-

lants i consignes, aconseguí quantitats de molts milers.

Banderes: Els colors republicans i catalans onejaren a molts indrets de Barcelona. Esmentarem alguns: A l'entrada de la Barceloneta per la plaça Palau, al carrer Nou, al carrer d'Entenza; foren fixades banderes. La del carrer Entenza, portava una inscripció: AMNISTIA. Al Paral·lel i llocs propers es veieren nombrosos banderins republicans i catalans. De Sant Cervera fou elevat un glovus amb una ensenya de 0,80 m. per 1,80

Actes de lluita: Al davant d'un restaurant del Passeig Nacional a la Barceloneta, on celebraven la diada els jerarquies falangistes, esclatà un artefacte que durant unes hores entorpi el moviment tranviari. Un altre esclatà junt al monument a Colón.

Al Poble Nou, a Sans i al Clot, la nit del dia 17, foren apallissats i dessarmats bon nombre de falangistes.

Solidaritat: Com resultat de la campanya realitzada, principalment per les dones antifeixistes s'han tramés a les presons bona quantitat de diners i paquets i, lo que és més important, s'ha assegurat la continuïtat d'aquests actes.

ELS PRESOS DE LA MODEL RESPONEN AL TERROR FRANQUISTA

(Ve de la 5.ª pàg.)

Devem ajudar amb totes les nostres forces i possibilitats al moviment de solidaritat amb les víctimes del franquisme. Cal engrossir aquest moviment i donar-los-hi forma orgànica, coordinació entre ells i contingut combatent, Es precis integrar nous grups de solidaritat, en completa unitat, a cada lloc de treball, a cada escala, a cada cafè o a cada centre de reunió. Deuen formar-se comissions de solidaritat integrades per persones de reconegut antifeixisme, de solvència moral i disposades a aplegar esforços encaminats a alleugerir la miserable situació dels presos.

Es altament indispensable anar decididament a la unificació del moviment de solidaritat, creant un únic organisme que coordini l'activitat i els esforços de tots i permeti col·locar la gran empresa d'ajut a l'alçària que la situació exigeix.

A cada fàbrica o taller deu fer-se una llista dels presos d'aquell lloc concret, amic o conegut dels obrers, de qualsevol tendència política o sindical que siguin, i nomenar-se un responsable de cada partit i sindicat que reculli l'ajuda dels donants i que trametin tabac, sabó, menjar, roba, llibres, paper i tinta, de tot el que necessitin, als companys reclusos a la presó.

Deu ampliar-se el número de dones que es cartegin i visitin als empresonats que no tenen qui els faci arribar el més petit bri de carinyo. Cal intensificar les visites a les tendes i comerços per recollir ajuda pels presos. Una onada amorosa d'escalf popular deu fer patent a les víctimes del feixisme que no estan sols.

Cal adreçar cartes col·lectives als Consultats dels països democràtics perquè intervinguin per salvar la vida als esmentats cinc patriotes i per exigir que canviïn les condicions de la Model.

Simultàniament, tenim el deure sagrat de donar a les nostres activitats l'impuls que, derrotant el règim, obrirà les portes de les presons.

AMNISTIA, AMNISTIA; aquest deu ésser el clam unànim de Catalunya.

PROU CONFUSIO

No insistirem de nou es les afirmacions fetes públiques per «TREBALL» en relació a la «A. N. de F. D.». Però, en coneixement del contingut del primer núm. d'«Aliança» en el que s'hi publiquen algunes notes falsament otorgades a partits i organitzacions, unes existents a Catalunya i altres que no formen part de l'esmentada «A. N. de F. D.» és el perquè una vegada més, diem que deu acabar-se la confusió.

El PSU. de C., la UGT., la Unió de Rabassaires i les JSU. de C. ja han manifestat clarament llur posició vers l'«A. N. de F. D.». Per a nosaltres és clar que no hi ha, en diuisme, altra força positiva la CNT. que per acatar acords dels seus dirigents, forma part en d'acord amb la nostra pels interessos de la classe ra i de Catalunya, es no l'«A. N. de F. D.» als nistes i provocadors tro no tindrem cap inco en considerar-la com u ment d'unitat més dels tents.

En quan a Esquerra cana de Catalunya, Es lá, Acció Catalana i mocràtica, les direcc qüests partits han desa a l'«A. N. de F. D.». I ordre tenim a be repr tualment un paràgraf ticle publicat al per Nació Catalana» pe que és una resposta pels falsaris inventor sentacions. Diu així resulta dolorosa la nec s'han vist obligats els d ponsables dels partits i democràtics de Cat són Estat Català, Acci Unió Democràtica i I publicana de Catalunya que neguen valor i solvència suposat partit d'aliança exist-nt amb altres partits i organitzacions no catalanes i que han estat fet públic per mitjà d'un manifest. Es lamentable que certs elements s'aprofiten de l'entusiasme i bona fe, però completa desorientació, d'algun que altre militant dels nostres partits per simular pactes que, per no reunir les condicions precises i raonables assenyalades, estan maneats de tot fonament i, per tant, de tota eficàcia.»

Repetim que, en benefici de tots, s'acabi la confusió i de fer el joc als provocadors trosquistes del P.O.U.M. declarats per les autoritats de la República, agents al servei de l'enemic.

LA CONFERENCIA DE POTSDAM

La resolució de Potsdam posa punt, sense embuts, al caràcter feixista de Franco. Els tres governs han declarat que: «es consideren obligats a posar en clar que, per la seva part, no apoïaran cap sol·licitut d'incorporació presentada per l'actual Govern espanyol que, per ésser establert amb l'ajut de les potències de l'Eix, no està, pel seu origen, caràcter, situació i estreta associació amb els Estats Agressors, en les condicions necessaries per justificar aquesta incorporació en cap organisme internacional».

Franco tracta de defensar-se amb el disc rovellat que ell és Espanya i que l'acord és contra ella. Mentider i farsant! No! L'autèntica Espanya és la que Franco i el seu règim oprimeixen i s'han erigit en els seus botxins.

L'autèntica Espanya saluda joiosa i fa seu l'acord de Potsdam i adreça una salutació carinyosa de gratitud als caps dirigents, Stalin, Attlee, i Truman.

Esperem que, per part d'Anglaterra i EE.UU. així com procedeix la U.R.S.S., aquest reconeixement serà seguit de les mesures adients en el tracte futur vers Franco.

Triomf electoral dels laboristes

El poble anglès s'ha pronunciat, en eleccions lliures i democràtiques, a favor dels laboristes. Anglaterra no ha quedat, a contracor de molts, al marge del procés evolutiu de les forces progressives. Les eleccions angleses demostren, junt amb les celebrades a Finlàndia i darrerament a França, un fet evident: **LA CAUSA DE LA LLIBERTAT I DE LA DEMOCRACIA, AMB QUINES BANDERES ELS POBLES HAN LLUITAT I VENÇUT A LA TIRANIA NAZI-FEIXISTA, NO PODRA ESSER DESCOLORIDA NI DESVIRTUADA PER NINGU.**

Pels afers interns d'Anglaterra, la repercussió del triomf laborista és evident si tenim en compte el programa, sota el qual aquest partit s'ha presentat al poble. Els seus efectes, però, cal esperar que arribaran a l'exterior. Així, quan menys, ho indiquen les declaracions fetes pel President del Comitè Executiu del Partit Laborista, Harold Laski, al manifestar, entre altres coses, que, amb la victòria dels socialistes «hem adreçat un missatge d'esperança a totes les democràcies del món. El Govern laborista no donarà el seu ajut ni a monarques decadents ni a sistemes socials ja arreconats... (i que) Per fi ha arribat l'hora de fer justícia als republicans espanyols».

La victòria laborista ha vingut a refredar les il·lusions que, (quan menys en lo que aquestes esperaven d'Anglaterra) sota el cimbell de les maniobres en curs per emmascarar la cara feixista del règim, alimentaven Franco, la Falange i la reacció espanyola. La campanya contra els laboristes, i la informació tendència a del curs de les eleccions angleses, portada a cap per tota la premsa d'Espanya, controlada per la Falange, han posat al descobert fins on Franco i el seu règim pensava aixoplugar-se sota el paraigua de la reacció anglesa.

Les forces republicanes i patriòtiques dels pobles hispànics, descontentes de la política de reconeixement i d'ajut a Franco portada a cap, molt particularment per Anglaterra, veuen amb satisfacció el desenvolupament progressiu i ascendent de les masses democràtiques que s'ha manifestat en aquestes eleccions, i esperen que les promeses i declaracions fetes, aquests últims dies, per destacades personalitats laboristes angleses, passaran al terreny pràctic dels fets.

Els pobles hispànics valoren i estimen el triomf laborista, per lo que ell en si representa, però, molt particularment, pel canvi que ha de significar de major ajut al seu alliberament de l'opressió feixista. Esperem que, en aquest camí, **NO ES DONARÀ CAP CLASSE DE SUPORT A CAP DE LES MANIOBRES REACCIONARIES I FEIXISTES** que fundamenten, per la continuació del seu règim, Franco i la reacció espanyola. Esperem i anhelem signi un fet, ben aviat, **EL TRENCAMENT DE LES RELACIONS DIPLOMATIQUES AMB EL RÈGIM FRANQUISTA.** Aquesta conducta contribuirà a l'asfíxia del règim de Franco, i constituirà un ajut valuós a la lluita dels patriotes **QUE, AMB LA SEVA ACCIO DECISIVA,** l'anihilaran per sempre, per construir, damunt les runes, una Espanya republicana, lliure i democràtica disposada a participar, fraternalment, en el sí de la família de les Nacions Unides, en les obligacions i les tasques que imposarà la gran obra per a forjar un món de pau i de progrés.

PROVES DEL TREBALL CONFIDENCIAL POLICIAC - FALANGISTA

Ja fa temps vingué de Madrid un tal *German Gilabert*. Aquest individu tenia amics del PSU a Barcelona. A ells es dirigí: l'avalaren i passà a desenvolupar alguna activitat al sí del Partit. Poc després sofrírem l'acció policial damunt alguns companys nostres, àdhuc dels que l'avalaren i, s'ha provat, que el tal Gilabert és un confident policial.

Aquest individu, degenerat i traïdor, actualment és a Madrid; té una cicatriu, en forma

d'angle entre mentó i orella esquerra, molt visible.

També denunciem les activitats dels confidents de la policia, dels individus anomenats, *Jesús Branzo Suárez* i *Joan Jungla*, ambdós vinguts de Zamora. Ja en aquest lloc actuaren de confidents, causant la delació i la detenció d'alguns companys.

Actualment estan a Barcelona amb el propòsit de repetir llur denigrat treball.

Cridem també l'atenció de tot el Partit i demés forces anti-

L'ESPANYA DE FRANCO REFUGI DE CRIMINALS DE GUERRA

Fora en Degrelle! Prou Gestapo!

Amb l'entrega de Laval, forçada per la pressió dels aliats i pel repudi de tot el poble, Franco pretent demostrar que queda liquidat el problema de la denúncia, que tot el món li formula, d'ésser el protector dels bandits nazi-feixistes.

Nó, a més d'en Laval, altres com ell reclamat per llurs països per comparèixer davant els tribunals de justícia, es troben aixoplugats sota la protecció oficial del règim franquista.

Entre altres, el cap dels feixistes belgues; **LEON DEGRELLE**. Aquest criminal de guerra es troba hostatjat a l'hospital militar de Valcarca en el pabelló d'oficials, primer pis on, fingint-se malalt d'apendicitis, està envoltat de tota classe de consideracions i respectes.

Sota la protecció i amb la col·laboració de l'anomenat Servei d'Informació nazi-feixista que dirigeix el coronel *López Moreno* aquí Barcelona, han estat camuflats tota la pesta d'agents de la Gestapo com així destacades figures nazis aquest és el cas, d'entre altres que anirem denunciant, d'un tal *Martu* ex-vice-cònsul alemany a *Figueroles* i element d'enllaç amb el servei de la Gestapo a França *Pierre Jacques*, de nacionalitat francesa, que fou capità de les milícies de Vichy, escapat d'aquell país i reclamat per les

feixistes per tal que no es deixen sorprendre per un fulano vingut de França fa un any, anomenat *Pascual Gimeno*, natural de València i que en aquell país havia actuat de cap de guerrillers conegut per «*Royo*». Aquest element fou detingut a Barcelona i posat en llibertat amb la misió de servir de gós de la policia denunciant a anti-feixistes que pugui localitzar.

La policia no descansa en llur preocupació d'impossibilitar el nostre treball. Cal que ho tinguem sempre present que prenguem les mesures d'informació, comprovació i seguretat, adients, per assegurar les nostres activitats i descobrir a temps la mà de l'enemic per a aixafar-la sense cap classe de consideració.

Quansevot que sigui el company o organització que localitzi aquests traïdors, deu procedir a organitzar, i aplicar damunt ells, mesures dràstiques de liquidació.

autoritats; i un tal *Klevis Fredi* alemany propietari de la casa *Làmpares Petromax* de Barcelona i destacat element nazi que col·labora amb el treball d'espionatge de la Gestapo en estreta relació amb l'esmentat *L. Moreno*.

A més de que és necessari que les NN. UU. posin fi amb llur posició decidida vers el protector d'aquestes activitats i d'aquests criminals, a aquesta situació, aixó també és deure dels patriotes que un cop localitzats aquests bandits deuen procedir a aplicar-los-hi un càstig exemplar i merescut.

Restaurar la llibertat dels pobles hispànics...

MOSCU. — La revista «La guerra i la classe Treballadora» corresponent al més de febrer, publicà un article força interessant sota el suggerit títol de «*Buscant un substitut per a Franco*».

Després d'analitzar la política feixista de l'actual règim falangista i de les maniobres que es realitzen per a evitar una sortida popular a la situació, la revista es pregunta, en quina forma podria ésser restaurada la República Espanyola.

«La pregunta diu l'articulista, deu ésser contestada pel propi poble espanyol i, abans que per ell, per aquells qui, durant el terror imposat per Falange, organitzaren la resistència dintre del país.»

«La societat soviètica (escriu la revista), està interessada en gran manera en el què ocorre dins i a l'entorn d'Espanya, no sols degut a que aquests heroics pobles durant anys van rebutjar els primers cops dels agresors alemanys i italians, sinó degut també a que la Unió Soviètica ha simpatitzat sempre amb els pobles hispànics. Hem de tenir en el pensament (afegeix), que Espanya continuarà sota el control dels financers i fabricants alemanys i que pot convertir-se en el punt de sortida per a una tercera guerra mundial. Cap canvi en els personatges desviarà aquest perill. La única forma de destruir-lo és restaurar, al poble espanyol, la seva llibertat total per a que reguli el propi destí, després de que s'hagin aixafat totes les formes del feixisme.»

LA UNITAT REPUBLICANA EN MARXA

MARTINEZ BARRIO, PRESIDENT INTERI DE LA REPUBLICA

A l'Ajuntament de la capital mèxicana han tingut lloc les anunciades sessions dels diputats espanyols exiliats, amb la presència de tots els sectors polítics i sindicals. Oportunament, el President de Mèxic, Sr. Avila Camacho, havia declarat extraterritorial l'edifici municipal, on onejà la senyera republicana, a la que feren els honors militars forces escollides de l'Exèrcit mexicà, quines rendiren també honors de Cap d'Estat al Sr. Martinez Barrio, una vegada que fou proclamat, per les Corts, President interí de la República. per altre part, el Sr. Fernández Clérigo fou nomenat President de les Corts, dimitint; en la darrera sessió de les mateixes, el Dr. Negrin i el seu Govern. Les reunions foren presenciades per importants representacions diplomàtiques de molts països.

Totseguit, el Sr. Martinez Barrio inicià les consultes per a la formació d'un nou Govern. Com a conseqüència, el Sr. Giral integrà, de la següent manera, el seu ministeri; Presidència i Ministre de Defensa, Sr. Giral; de Negocis Extranjeros, Sr. De los Rios; d'Hisenda, Sr. Barcia; de Justicia, Sr. Alborno; de Governació, Sr. Torres Campanar; sense cartera, Srs. Prieto, Irujo Azúa, Ossorio i Gallardo. Terradelles.

El PSU. de C. i el PC. d'Espanya, per una part i tot el grup de republicans, socialistes, ugetistes i cenetistes que encapçala el Dr. Negrin, per l'altre, declinaren de formar-ne part per considerar, justament, que no reunia les mínimes condicions de composició i programa, indispensables per assolir la victòria contra Franco i Falange. Tampoc fins ara la CNT. ha anomenat o cap dels seus membres per formar en el sí del Govern. Afirment malgrat això, que recolzaran al nou Govern i no realitzaran una política d'oposició sistemàtica contra d'ell, al contrari, aplaudiran amb goig els seus bons actes, però, sense assumir les responsabilitats governamentals.

El Dr. Negrin, en unes declaracions al sortir de parlar amb Martínez Barrio, i recentment en un míting celebrat a la ciutat de Mèxic, manifestà que era partidari d'un govern d'unitat nacional, sense exclusions, que promoguéssin la reconciliació nacional, amb el càstig justicier dels que tenen les mans xopes de sang espanyola. Parlà de l'apoi i identificació amb la política de pau de les Nacions Unides, a les que demadà ajut i el reconeixement del Govern Giral, previa ruptura amb Franco i la seva camarilla de pistolers. Exigí el recolzament actiu i eficaç als patriotes que lluiteu aquí per a precipitar la caiguda de l'actual dictadura terrorista, qüestió indispensable pel retorn a la normalitat constitucional i estatutària, i per convocar immediatament eleccions a nous parlaments i Municipis.

El Govern Giral, fins la data, ha estat reconegut únicament per Mèxic, Guatemala i El Canadà, haurà de presentar-se, properament, a les Corts, per la seva ratificació definitiva; gestionant el seu trasllat a França. Prieto, ha presentat la dimissió, al·ludint raons de salut. Es creu, però, que més que raons de salut són qüestions polítiques les que han determinat la seva renúncia.

No cal dir que coincidim plenament amb les manifestacions del Dr. Negrin i esperem que aquest criteri altament patriòtic, que sempre han defensat el PSU. i el PC., triomfi per damunt dels amors propis i de les conveniències partidistes. Esperem, també, que el Sr. Irla actui quan abans per constituir el Govern català, que necessitem urgentment d'acord amb el telegrama adreçat a ell per les direccions del PSU. la UGT. i la Unió de Rabassaires de Catalunya.

Campanya d'ajut econòmic a la Delegació PER LA SORTIDA QUINCENAL DE «TREBALL»

Han estat distribuïts tres sèries de bonscorresponents al preu de 25, 50 i 100 ptes. per tal que tot el Partit emprengui una extensa campanya de recaudació econòmica, que permeti passar a mans de la Delegació els recursos que li són necessaris, per continuar i intensificar el treball i la propaganda del nostre Partit. Cada patriota i antifeixista deu aportar la seva contribució econòmica. Cada militant i simpatitzant del nostre Partit deu, a més de contribuir personalment, convertir-se en un reclutador de cabals responsabilitzant-se a col·locar, entre les seves amistats, una quantitat determinada de bons. Cada bon transformat en pessetes pel Partit, són les municions que han de permetre continuar i augmentar els trets i l'acció contra Franco i la Falange.

S'HA ACABAT LA GUERRA!!!

Les banderes de les NN. UU. tremolen vitorioses arreu dels estats feixistes agressors. La camarilla imperial i militar del Japó que somniava construir, pel saqueig i la rampinya, el seu «nou ordre asiàtic» ha sofert, a l'igual que el seu soci hitlerista a Europa, una derrota total.

En aquesta hora d'emoció i alegria mundial, adrecem el nostre pensament i missatge de gratitud als valents pobles i exèrcits i als seus clarividents dirigents, d'Anglaterra, E. E. U. U., Xina i de la URSS. artífexi de la gran victòria, i a tots els pobles que sota les banderes de les NN. UU. han contribuït a ella. Glòria eterna per la legió interminable d'herois caiguts al servei de la causa de la Llibertat i de la Democràcia!

Els patriotes i pobles d'Espanya celebren la gran victòria final de les NN. UU., amb la satisfacció d'haver contribuït, no simbòlicament, sinó efectivament, a ella: 32 mesos fent front amb les armes a la mà a les forces coaligades de la reacció i el feixisme interior aixecat contra la República i a les d'Hitler i Mussolini que intervingueren al seu ajut, fou el primer episodi d'aquesta conflagració bèl·lica provocada pel incendiari nazi-feixistes; milers de patriotes republicans espanyols han combatut i ofrenat llurs vides damunt els camps de batalla d'Europa al costat de les NN. UU. i dels moviments de resistència que tan han contribuït a la victòria; i aquí, en terra hispànica, fent front al te-

ror més salvatge, els patriotes no han abandonat la lluita, debilitant i imposibilitant amb llur acció l'estabilització del règim feixista de Franco i Falange i que pogués aquest portar a cap integralment la seva política de guerra en contra de les NN. UU.

Empesos per la situació, Franco i Falange intenten fer creure al món que ells també celebren el triomf dels aliats. Quin desvergonyiment i cinisme incommensurables! Els que pactaren, ajudaren i participaren amb l'Eix nazi-feixista; els que s'arreglararen al carro del «nou ordre» de patibul; els que han mamat la llet de la bèstia nazi-feixista per imposar-se, amb el seu ajut, al poder: els que han perdut tota noció de patriotisme i han vengut l'honor a la causa de la tirania feixista, no poden, no tenen dret a enmascarar, amb cara d'amor de les NN. UU., llurs antecedents i personificació. Absents de tota dignitat, Franco i Falange pretenen simular no haver entès la categòrica declaració de Potsdam.

Els pobles hispànics, però, sabed prou bé, i en aquesta direcció encaminen la seva acció, que a cada porc feixista li arriba la seva hora. De res li valdrà posar-se la pell d'ovella. Els assassinats des de llur fosa, els detinguts i torturats des de presons, els exiliats des de a fora de llur pàtria i els patriotes i pobles d'Espanya, els acusen inexorablement S'acosta l'hora de purgar els crims comesos.

CATALANS! PATRIOTES!

Franco s'enfonsa per moments. El seu règim està ferit de mort. Per perllongar la seva existència furga i maniobra per a trobar una sortida a la situació. «Fuero» canvis de ministres, de mandos militars, de governadors, etc., són els entretejons de la gran maniobra que intenta portar a cap: LA RESTAURACIÓ MONARQUICA. Estan elegits i preparats els fantotxes que l'han de regentar. Elements seculars del règim d'opressió veuen, amb aquesta restauració, la possibilitat de poder continuar disfrutant del seus injustos privilegis. Artajo, des del Ministeri de Relacions Exteriors; Pla i Daniel, des de la diòcesis de Toledo; Mateu amb les seves entrevistes amb don Juan; els caps de requetés infaudats al règim; etc., d'acord amb Franco i com a intermediaris seus, estan en plena activitat.

La restauració monàrquica no és doncs, solament un pas de sortida que intenta portar a cap Franco i Falange i la reacció espanyola. És a més un perill latent que pesa damunt el poble.

ALERTA PATRIOTA! De la nostra unitat i de la lluita en depend el resultat immediat d'aquest forçament entre el poble que fretura per alliberar-se i els seus opressors que maniobren per continuar esclavitzant-lo. No escoltis i desconfia d'aquells que recomanen l'espera i la passivitat. Són veus estranyes als teus interessos. Organitzem i desencadenem les accions de lluita. Fem que aquestes esclatin arreu i per múltiples objectius parcials immediats, i a través d'elles preparem-nos a respondre violentament al moment que es pretengui imposar-nos allò que el poble foragità el 14 d'Abril. Les forces feixistes i reaccionàries del règim de Franco intenten, amb la restauració, encendre una nova guerra civil. Damunt d'elles, una vegada més, caurà la responsabilitat d'aquest nou crim. Si s'ens imposa al preu de retrasar la nostra llibertat, acceptem-la amb plena responsabilitat històrica.

A la lluita catalans! Foragitem a Franco del Poder! Abaix les maniobres de restauració monàrquica! Visca la República.